

Ferenczy György hatása alól senki sem tudta kivonni magát. Van ebben a muzsikában valami muzeális. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a múzeumban látható tárgyak nagy része gyönyörű, és ezek közül a legszebbek mély nosztalgiát keltenek az elmúlt korok nagysága után. Ez a nosztalgia elengedhetetlenül hozzátartozik a mindennapi koncertélet lényegéhez, mert a többi között ennek tulajdonítható a régi nagy mesterek iránti tisztelet is. Ferenczy György a régi iskola erényeit, tudását és zeneszemléletét hozta vissza számunkra ma, amikor már úgy gondoltuk, hogy azok visszahozhatatlanul elmúltak, elenyésztek.

Muzsikája, zenei világa a maga zárt-ságában és a maga határai között tökéletes. Teljes harmóniába olvad nála a zene minden eleme. A tanulásnak nyoma sincs benne, mert mindent, amit megtanult, sajátjaként adja vissza.

Amit egy-egy Scarlatti-, vagy főként Chopin-darabban megcsillant, az egyszerűen bámulatos. Ilyenkor mintegy varázsütésre a helyére kerül az a könnyed „leggiero”-technika, amittől a zongora hangzásvilága megváltozik, áttetszővé lesz és valami párás szépséget nyer. A Pleyel-típusú zongorának lehetett ilyenféle hangzása, talán csak azon lehetett ilyen fuvolaszerű hangokat megcsendíteni, így odalehelni egy-egy akkordot, vagy ilyen bársonyos szépséggel vezetni egy-egy balkéz-témát.

Ami a leginkább szokatlan a modern interpretációhoz szokott hallgatónak, az agógika szabad kezelése, egy bizonyos idő után természetessé válik. Chopin mazurkáiban vagy Schubert–Liszt *Soirées de Vienne*-jében különös szépségű emlékezések keltek életre a hallgató lelkében attól, ahogyan Ferenczy György minden dallamot, a zene minden mozdulatát és leheletét kiélte, ahogyan egy-egy hangon elidőzött – de minden gesztusa mögött eleven élménytartalmak rejlenek. Ha bárki utána csinálja előadásának *külsőségeit* – értelmetlenség lesz belőle. De ez a különös művész a maga szuverenitásával olyan hangulatot és feszültséget teremt, és ugyanakkor olyan csendes és nyugalmas muzsikát kelt életre, amilyen egyébként csupán ritka pillanatokban születik.

Pernye András